

Ese de doa ori intr'o luna, adeca in 1 si 15 dupa c. v. in formatu de o cola si 1 1/2.
 Atâtu manuscrip-tele câtu si banii de prenumeratiune sê se adreseze la redaptiune, localulu acestei-a: Strat'a postei vechie nr. 61. etagiulu 1. nr. 96.

AUROR'A ROMANA.

Foia beletristica.

Pretulu de prenumeratiune pentru provinciele austriace : la anu: 5 fl. la 1/2 de anu 2 fl. 50 cr.; pentru Romania si strainetate la anu 6 fl. 20 cr., la 1/2 de anu 3 fl. 10 cr. v. a. — Prenumeratiune la trei lune nu se primesce.

Anulu I. 1863.

Nr. 6.

Pest'a 15/27. Martiu.

Catra Silvani'a.

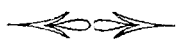
(Inchinata Prea On. D. PETRU BRANU, protopopu in Satumare.)

patriora scumpa, o mama ferici-
 ta,
 Ce m'ai nascutu odata d'in senu-ti fetiorescu!
 De ce esti desperata, de ce esti totu scarbita,
 De ce esti trista vecinicu ca cei ce patimescu?
 Au n'ai tu dile bune, au n'ai si serbatori?
 Au n'au suitu pe culme si-a tale mandre diori?
 Privesce numai colo la-a cerului campia,
 Si vei vedé mai multe stelutie stralucindu,
 En cauta numai steu'a cea vesela si via,
 Au nu cunosci indata d'in fosforu-i plapandu;
 Câ este steu'a care, prin dimbetu-i voiosu,
 Incanta pe poporulu d'in braçiuulu teu frumosu?
 Au nu vedi tu Moldov'a si Tier'a romanescă,
 Cum salta 'n hora dulce, cum falnicu se unescu;
 Cum se topescu l' o-l-alta d' amoreã loru fratiesca,
 Si cum rechiamă eara-si unu nume stramosiescu
 Unu nume pentru care si sufletulu mi-asii dá,
 Numai sê-lu vedu in lume cu tota pomp'a sa.

Au n'ai tu fii de-acasa, cari sciu sê te iubescă?
 Au nu poti fi tu mandra de bravii ce-ai avutu,
 De unu Barnuti si Siulutiu, — cari ambii sê traiesca! —
 Si de-altii cu virtute romana d'in trecutu?
 Au nu credi c'or fi tempuri candu si tu-'i secerá,
 Candu pr'in eroi-ti teneri te vei glorificá? ...
 Séu pote fi caprior'a gelinda si doiosa,
 Candu suge primaver'a d'in aerulu curatu,
 Candu vede turm'a 'ntrega cum pasce de voiosa,
 Pr'in selbele-ti umbrose, pe campulu teu bogatu?
 Deci nu fi dara trista; câ-ci eata fiii tei,
 Gustedia resfatiare ca blandii mielusiei.
 Ah! sterge-ti doiulu negru d'in faci'a-ti angeresca;
 Câ-ci cerulu teu e liberu de cetia si de nori,
 Si-asculta innulu sacru, cea doina stramosiesca,
 Ce-o canta romanasi pe plaiulu teu de flori:
 Asculta, si-ti insemna, câ 'n faptulu intemplantu,
 Romanii nu au parte, ei nu te-au vatematu...

Ci fi-vor inca tempuri, cari si dorerei tale
 Vor pune capetu dulce pr'in strigatu mandatoriu,
 Candu vei portá cununa de glorii triumfale,
 Si vei cunosce bine pe celu cei vendiatoriu;
 Atunci apoi se blastemi pe celu ce te-a ranitu,
 Si sê iubesci pe fiulu ce-e — vrednicu de iubitu!

Victoriu Rusu.

O intriga la sate.

(Novela d'in vietî'a poporului.)

(Urmare.)

Amu vediutu pâna aci, cum amurulu curatu facuse dulce si svava vietî'a acestor doi juni iubitori, cum elu crease pentru densii d'in ticalos'a vietî'a unu paradisu. Acesta fericire, acestu paradisu alu lor, la a cârui infintiare n'a contribuitu lumea nemicu, care implantatu chiar pr'in Creatorulu se desvolta de sine in ânimele inocinte, — erá acum amenintiatu cu derimare — — pr'in invidî'a omenesca!...

Indesiertu ne amarimu pentru acest'a, câ-ci nu e datu omului, sê fia perfectu fericitu in lumea ast'a!...

Candu cugeti, câ numai unu pasiu mai ai de a face, si apoi poti a te chiar inecá in fericire, — atunci se scola pe neasceptate unu ventu potintiosu, si-ti derima arborele sperantie, eara pe tine te arunca la pamentu de unde scolandute, nu vedi de câtu norii insielatiunei innaltiandu-se asupr'a capului teu. Si in o clipita ca acest'a ai fi gata a desperá, deca nu ti-ar intinde mana de incuragiare o sperantia noa, — inse si ast'a numai pentru acea, ca, deca te vei intinde dupa ea, sê-ti perdi cumpen'a, si sê cadí eara la pamentu!... Si acest'a totu asiá merge, pâna candu in urma saturandute de amarel'a vietiei si de insielatiuni, nu-ti mai ascepti mangaiare, de câtu de la morte!... Acest'a unica sperantia nu te va insielá — — dora!

Petru si Aniti'a se iubeau atátu de sinceru, intimu si ferbinte, cum potu numai sê iubesca doue ânime simple, inocinte si curate.

Pe densii i-acceptá o fericire ne-spusa, si pâna la ajungerea acestei fericire nu erau numai câte-va lune. Ci acum incepuse a suflá ventulu, care fa-

candu-se d'in ce in o furtuna furiosa, amenintiá cu ruinare fericirea, ce se desvoltá in aceste doue ânime iubitorie.

Amu vediutu, cum cancelistulu la cea d'antâia ivire a sa in acestu satu a observatu pe Aniti'a si s'a uitatu la ea prin gardu mai unu patrariu de ora. In acel'a-si tempu doi ochi inca si mai periculosi i-au panditu pe amendoi d'in ferest'a casei de pesta strata.

Acest'a a fostu o veduva betrâna avuta, care inca aveá o feta mare; ci pe câtu erá ea de avuta, pe atât'a erá Todor'a ei de hâda (urita). Pe langa tota nefrumseti'a sa inse mama-sa o-ar fi legatu prea bucurosu de capulu lui Petru; ci acestu-a nu voieá sê scía nemica de ea.

Hâre'a blastemata se bucurá de acésta ocaziune, ca de o placinta calda.

„Deca Petru intr' adevveru nu vrea sê scía nemica de Todoric'a mea pentru „Aniti'a Babei“ — cugetá intru sine — apoi lasa, câ lapedá-se-va elu de dens'a, de ar fi inca odata atátu de frumoasa cum e, — câ-ci va sci, câ si-face treba cu domniori; si apoi va cautá sê iee pe Todoric'a mea, deca vrea sê se insore, câ-ci nu va mai afla alt'a in satu ca ea.“

Nutrita de atari sperantie false se apucá hâre'a astuta, si impartesi scen'a Anitiei cu cancelistulu, dupa datina, cu cometaruri si prelucrata, — altor babe cleftitorie de a sa pânura, — pe care cale apoi dupa calcularea sa a ajunsu lucrulu si la audiulu lui Petru, firesce, cu multe adausature si multu mai pe largu, de câtu candu si-a inceputu cursulu seu telegraficu. Nu e de lipsa a spune, câ ultim'a statiune, de la care a capetatu Petru depesi'a, a fostu matusia sa, Nast'a.

Asiá dara Petru cam cugetá, ce pote sê fia caus'a superarei Anitiei; nu

a voitu inse a-i atinge acestu lucru gin-gasiu, ca sê nu-i face si mai mare su-perare.

Si fiindu câ nu a datu crediementu neconditionatu vorbelor babesci, si-a propusu, ca ori in ce modu, sê se con-vinga in persona despre adeverulu lu-crului.

Se dice, câ indoel'a e mam'a adev-e-rului. Deci Petru, ori câtu de curatu si sincer a iubit pe Aniti'a, ori câtu de tare a fostu incredintiatu despre fidelita-tea ei: totusi nu a potutu sê alunge sus-piciulu cu totulu d'in ânim'a sa.

O sioptire misteriosa i-spuneá me-reu in urechia: unde nu e focu, de acolo nu ese fumu!

„Vai de misielulu insielatoriu, deca se va adevérí lucrulu, pe cum lu-spuu clefeti-rile babelor!“ . . . cugetá Petru intru sine, si la acestu cùgetu stringeá in mana manunchiulu toporului, ear fa-ti'a lui imbracă o spresiune furiosa infi-oratoria, in câtu de l'-ar vedé unu omu fricosu ar fugí de elu mancandu pam-en-tulu.

Aniti'a inca audisø clefeti-rile, ce se facusera despre ea, si pe langa tote, câ nu erá convinsa, deca acelea au ajunsu séu ba la audiulu lui Petru, — totusi, sciindu câ curendu séu mai tardiu totu va sê le auda si elu, erá aproape sê de-speredie de fericirea sa cea atátu dorita. Pentru acea erá ea, serman'a nespusu superata!

Astfelu erau impregiurârile la o luna dupa scen'a intre Aniti'a si Pista (cancelistul), in care tempu acestu-a séu in adinsu séu pentru câ nu l'au dusu lucrurile, nu s'a ivitu pr'in satu.

Tote incerârile lui Petru, ca sê vina in urm'a lucrului, au remasu fara resul-tatu; — si dora s'ar fi convinsu cu to-tulu despre inocinti'a amantei sale, deca schimbarea in tota fiinti'a ei, nu i-ar fi nutritu indoel'a si mai departe.

* * *

Intr'o di dupa mediadi vedemu pe muierea betrana, care incepuse clefeti-rile mergandu cu pasi rèpedi d'in satu câtra acea parte a padurei, unde erá isvorulu d'in care si-portá totu satulu apa de beutu.

Innaintea ei cu 4-500. de pasi, pe aceia-si cale, mergeá o fetitia sprintena, cu doue oluri in mana, — care nu a fostu alta, decátu Aniti'a, si care ajun-gandu marginea padurei, disparù d'in 'naintea ochilor betrânei, ce o urmà.

In scurtu dup' acea ajunse si bab'a in padure, mergandu pe carare in urm'a Anitiei.

De odata i-sare inainte d'intre tufe unu june venatoriu. Pe vulpea be-trâna erá sê o afle nevoi'a de spaima, vediendu pe ne acceptate, ca i-stâ in cale unu omu cu arma. Altufelu omulu cu consciintia rea se teme de tota frun-di'a.

— Buna diua sê-ti dee Ddieu, ba-buca!

— Sanetate buna, domnisiorule! — respunse hârc'a tremurandu.

— Dora te-ai spariatu de mine, ba-ba? Nu te teme, câ-ci nu venediu eu dupa vulpi betrâne, ci dupa o capriora tênera, pe care chiar acum o perdui d'in 'naintea ochilor. N'ai vediutu-o, in catrâu s'a dusu.

Betrân'a, la aceste vorbe a venato-riului necunoseutu numai de câtu si-re-capetá tota presinti'a, pe care si-a fostu perdutu-o la prim'a clipita.

— Caprior'a, dupa care venedi do-mniata, Domnisiorule, respunse hârc'a, intielegandu vorbele venetoriului, e for-te blanda. Chiar pentru acea am esitu in urm'a ei, ca sê vedu ce ar face, deca s'ar talni cu vr' unu venetoriu.

— Asiá dara cunosci, babuca draga, pe fetiti'a cea sprintena, care trecù pe ací cu doue oluri a mâna?

— Tare bine, domnisorule, câ-ci siede in cas'a peste strata de la mine, cu maica sa; — cum dîcu, mi-sunt vecine, le cunoseu si le scîu tote lucrurile. Nu demultu s'a intemplat, câ venîndu cancelistulu domnescu in satu a observatu pe fetuti'a acest'a innaintea casei maturandu, si a intratu numai de câtu la ea, si de orace maica sa chiar nu erá a casa, a petrecutu cam lungu tempu la o-l-alta.... De aici poti vedé, scumpulu meu domnisoru, câ e chiar prea blanda capriora!....

Ambele pârti s'au bucuratu câ-ci ambele si-au gasitu omulu.

Betrân'a astuta numai pentru aceea mersese in urm'a bieteii Anitiei, ca, decumva ar vedé-o vorbindu cu cine-va sê pota scornî si mai multe despre ea; dupa ce clefetirile de pana aci nu avusesera neci unu resultatu pentru Todoric'a sa. Eara junele venatoriu — care nu a fostu altulu, decâtu Pista, cancelistulu, si pe care betrân'a dupa o unica vedere nu l'potu recunosce, cu atátu mai vertosu, câ-ci acum erá altmintrea imbracatu — doreá de multu ocasiunea de a convenî cu cine-va, care sê-i dee informatiuni mai pe largu despre Aniti'a: candu si cum ar poté convenî cu ea in ascunsu?

E de insemnatu, câ nu a potutu-oi uitá mai multu, de candu o vediuse antâia ora. Si nu potemu presupune de-a dreptulu despre elu, câ dorinti'a lui de a convenî cu Aniti'a ar fi fostu impreunata cu ce-va scopu dejositoriu. Pote a voitu sê-i marturisesca si sê-i dobandesca amorulu, sê o cunosca mai de aproape si sê aiba nesce aventuri romantice pana va fi pe aici. Destulu câ fet'a ará idealu de frumsetia in feliulu seu, si câ elu erá interesatu forte de ea.

— Dar' nu mi-ai sci spune, babuca drag'a mea, unde si cum m'asiu poté intalni cu ea? intrebâ Pista dupa o pauza scurta.

— In tota demaneti'a, ambla dupa apa la isvoru. Totu pe aci merge si intorna eara a casa; asiá dara in tota diu'a te poti intalni cu ea pe aici. — Fara, eu me ducu acum a casa, domnia ta, de voesci, poti sê o ascepti si acum, câ sê va intorná pe locu cu olurile pline. Remasuu bunu, — Ddiu sê te traesca, domnisorule!

— Ti-multiamescu, babuca drag'a mea!

Dupa acesta vorbire Pista s'a retrasu d'in carare intre tufe; eara betrân'a s'a facutu ca cum s'ar duce a casa, inse dupa ce esi d'in padure, numai decâtu intrâ earasi intre tufe de ceia-l-alta parte a cararei, si se ascunse in unu locu, de unde sê pota vedé intalnirea Anitiei cu cancelistulu, fara ca ea sê fia vediuta.

Neci unulu nu avu de asceptá multu, câ-ci Aniti'a numai de câtu aparú pe carare cu olurile pline a mana, ce observandu cancelistulu, esi de locu in carare, si se facú ca cum l'ar duce calea sa intr' acolo, de unde veniá Aniti'a.

Ea veniá cu pasi lini cufundata in cugete, si numai atunci observá pe cancelistulu, candu acestu-a nu erá mai departe de dens'a, de câtu de trei — patru pasi.

Cum vediu si recunoscu pe acel'a, pentru care erá periclitata tota fericirea vietiei sale, se spariá in atát'a, câtu erá sê-si scape olurile de-a mana.

Pista, observandu, câ ivirea sa fece o impresiune prea neplacuta fetitiei, numai de câtu se apropiá de ea, si i-graf.

— Nu te spariá de mine, frumoasa copilitia, câ-ci nu sum eu omu reu! Candu m'ai vediutu antâia ora, nu te-ai temutu de mine neci câtu, si acum asiá tremuri!....

— Scîu, câ nu esci omu reu, domnisorule, dar' sunt rele limbele omenilor; in satu vorbescu, câ.... aci i-stete graiulu, eara ochii i se implura de lacrima.

— Nu plange, scump'a mea, câ-ci nu-ti voescu eu tîe neci unu reu. Sunt mintiuni celea, ce se vorbescu in satu. Eu te iubescu, copilitia frumosa, — atâ-t'a e totu; si in acesta mi-se pare, câ nu e neci o reutate! Deca m'ai iubi si tu, atunci eu asiu fi forte, forte fericitu, si credu câ si tu.

— Nu me iubi pe mine, domnisio-rule, câ-ci eu nu potu sê te iubescu ... Acî de nou incepura a-i curge lacrimemele.

Pista cuprinse starea ei, si incepu a-i pareá reu de procedur'a sa. Elu o iubeá seriosu.

Aniti'a in scurtu urmà eara suspi-
nandu:

— Lasa-me, sê mergu acum a casa, apoi incungiura-me, nu te mai intalni cu mine, deca — pre cum disesi — nu mi-voiesci reulu!... De m'a vediutu cine-va acum, câ am vorbitu cu Dniata, atunci e pace de mine! de viet'i'a mea! ... de tote!.....

Inca mai voi a dice ce-va, inse lim-b'a i-abdise sierbitiulu, si biet'a fetitia erupse in o suspinare atâtu de dorerosa, in câtu neci cancelistulu nu mai potu sê-si retiena lacrimemele de compatimire.

— Va fi forte dorerosu pentru âni-m'a mea, ca sê nu te mai vedu, inse ti-juruescu totusi, câ nu me voiu intalni cu tine, deca e adeveratu, câ pr'in acest'a ti-este amenintiata fericirea. Lasa-me sê beu apa mai pe urma d'in olurile tale, d'in man'a ta!.... Asiá! acum re-masu bunu. Domnedieu cu tine, ange-

rasiu nevinovatu! — Acestea dicandu intrà earasi, d'in carare, in padure.

Acestu june nu erá ca cei mai multi d'in dilele nostre, câror'a neci câ li pasa de fericirea sêu nefericirea unei creature inocinte, numai sê-si pota ajunge scopulu dejositoriu, infernalu. Elu a cuprinsu starea fetitiei si a fostu gata a se luptá cu unu amor infocatu, ce se esca-se in ânin'a sa catra acesta fetitia, nu-mai ca sê scîa, câ ea va fi fericita pr'in acestu sacrificiu alu lui.

Cu unu cuventu acestu june erá esceptiune.

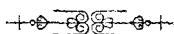
Câtu pentru hârc'a betrana, elu a fostu prea desceptu, decátu sê nu fi vediu, câ acei'a fabrica clefetirile d'in interesu, d'in invidia.

Inca in acei-asi di fu plinu satulu de clefetiri: cum Aniti'a insiela pe Petru, cum ea se intalnesce in tota diu'a cu unu june venatoriu la isvoru, cum discurgu si se petrecu la o-l-alta cu orele de plinu, si alte câte si mai câte mintiuni si calumnii.

Hârc'a blastemata erá sigura de triumfulu seu, si se bucurá chiar ca cum Todoric'a ei ar fi deja mires'a lui Petru.

Eaca cum omenii pe lume se nisuescu a-si ajunge scopurile sale cu ruina-rea altor'a, cu nemicirea fericirii si a totu ce are mai scumpu de aproape! Lucru tristu acestu-a, dar' e adeveru, e fapta forte practizata in tote tempu-rile!....

(Inchiarea va urmá.)

Castelulu Cherouare sêu O anima nobila.

(Novela germana.)

(Urmare.)

„Initu-ai?“ o intrebà contele d' Est-ourville.

„Inca nu,“ murmurá ea, „conte d' Est-

ourville, cu me concredu gratiei si generositâti Dtale. Eu am contatu prea multu pe devota-mentulu meu, pe poterile mele, pe curagiulu meu. Tote, ce am fostu in stare a ti-le da, ti-le

am datu. Tenerulu, pe carele lu-iubescu, e numai o suvenire pentru mine, inse eu nu sum in stare a fi necredintiosa suvenirii acesteia.“

Contele tacu.

„Eu mi-punu viet'ă, la petiorele Dtale“ dise ea.

Contele remase mutu, elu si-propti spatele de unu scaunu si si-razimă capulu de mana. Mari'a inca ingenunchiandu asteptă sentinti'a judelui seu.

„Asiă,“ dise elu in urma, „asiă dara intr'o di ai ruinat u cu o lovitura fericirea Dtale, a mea si a parintelui Dtale. Nefericita, mandri'a Dtale te a ruinat u!“

„Asiu dori sê fiu morta,“ eschiamă ea frangandu-si mamile. „Ucide-me, ucide-me din compatimire!“

„Scola, domnisoră,“ dise contele cu soliditate. „Noptea a innaintatu, si Dtale ti-trebue pace. In putine ore, de voesci sê me primesci, potemu stabili modulu traiului nostru, atātu pentru presinte, cātu si pentru venitoriu. Ai credintia firma in mine si conteza, că, precum in treb'a acest'a asiă si in tota privinti'a voiu avé naintea ochilor fericirea Dtale si onorea nostra.“

Remanendu Mari'a totu in acea puseitiune ruganda, contele o radică contra voiei ei.

„Cugetu,“ dise elu, „si fara indoiele si Dta vei cugetă asiă, că nime din apropierea nostra sê nu scie nimicu despre ceia, ce s'a intemplat u. Dta nu vei voi sê scurti dilele parintelui Dtale. Sunt u deja destule jertfe. De consenti cu mine, lasa-lu sê creda, că suntem u fericiti. Ostenelele, ce-mi va constă, a sustiené aparinti'a, vor fi negresitu asemenea celora a Dtale. Acea, ce voiu spune parintelui Dtale in privinti'a absintiei-ti, nu te turbure. Elu nici nu-si va aduce aminte de ea. Odihnesce-te, ca fati'a Dtale sê nu demintiesca mane cuvintele mele. Eu nu te voiu ucide, nici nu te voiu lasă sê mergi in vre-unu claustru. De trebue sê mora cine-va, nu esci Dta, domnisoră!“

Dupa cuvintele aste facu consortei sale unu complimentu frumosu.

Pet'a tenera i se aruncă la petiore si i impedecă pasiulu.

„Cine trebue sê mora, de nu eu?“ strigă ea. Pe cine vrei sê ucidă, deca nu pe mine?“

„Eu nu vreu sê ucidu pe nime,“ respunse contele cu unu surisu melancolicu.

„Juri pe acest'a?“

„Juru!“

„De te atingi numai de unu peru alu capului seu, me ucidu innaintea parintelui meu.“

„Eu n' am intrebatu inca nici de numele lui,“ respunse elu rece.

Diorile prevestiau diu'a si contele parasi chili'a.

Reintorcandu-se dupa putine ore, si-află consoti'a in frigurile cele mai cumplite. Ea vediu in fantasiile ei pe Octaviu sangerandu, ranitu fiindu de contele, si rugă pe amantele murindu sê-i ierte, elu inse o respinse. Contele d' Estourville se nisuiă a o consolă, inse elu aparū Mariei manjitu de sange si ea si-intorse fati'a infiorata de catra elu.

* * *

Trecu o luna, si toti desperau pentru viet'ă Mariei, inse teneretiele ei triumfara totusi peste morte. Pana ce mai eră vre-unu pericolu, ingrijirile contelui nu incetara nici unu minutu. Devotamentulu astu nobilu nu se reversă in o ânima nemultiamitoria. Intr' o sera Mari'a desteptandu-se vediu pe contele la mesa, adancitu in meditatiuni. Ea lu-contemplă cātu-va tempu cu espresiunea unei recunoscintie intime. Dupa acea dise cu voce langeda: „Conte d' Estourville!“

„Conte d' Estourville,“ continuă Mari'a mai departe, „siedi langa mine.“ Elu siedi si ea dise: „Dta esci unu omu escelinte!“

Contele tacu si Mari'a continuă: „Da, Dta ai o ânima nobila; inse pentru ce nu me lasi sê moriu? Pentru ce doresci, ca sê mai traescu?“

„Dta vei trai, ca sê fi feric,“ respunse contele.

„Feric!“ dise ea cu amarăune. „Cum poti vorbi asiă ce-va? Dta scii, că nici o fericire nu mai existe pentru mine in lumea acest'a.“

„Dta vei trai, ca sê fi feric,“ repeti contele cu convingere intristata. „Dta inca esci copila,“ adause elu indatu intr' unu tonu fragedu. „Cum poti Dta scii, ce pastreza venitoriulu pentru Dta? Sum convinsu, că vei fi inca odata feric.“

„Si cine stă bunu pentru fericirea mea?“ strigă ea cu unu tonu tremuratori.

„Nu te ingriji Dta despre acea,“ respunse contele. „Traesce numai, si te vei miră intr' o di, că usioru a fostu a deslegă confusiunea, ce Dtale ti se pare nedeslegavera.“

„Ce ai de cugetu sê faci?“ lu-intrebă Mari'a turburata. „Ce sperezi Dta? ce ti-ai propusu?“

„Nimicu, ce n'ar' avé de scopu fericirea Dtale. Cu alta ocasiune ti-voiu esplică ast'a mai cu de amenuntulu. Astadi esci inca prea

debila, spre a me audi. Liniscesce-ti ânim'a. Vei avé inca dile ferice.“

„Eu? — Dta vorbesci numai de mine. Inse Dta, conte, Dta! — Nu sortea mea me ocupa in gradu atâtu de mare — ci numai a Dtale.“

„Scumpa Maria,“ dise elu prindiendu-o de mana, „vorbirea pre multu te iriteza.

Odihnesce-te, restaureza-te! Eu voiu respunde tote, ce voiu face, naintea lui Ddieu.“

„Di, câ me ierti.“

„Ce sê ti iertu?“

Mari'a doriá sê continue mai departe conversatiunea acest'a, inse contele o impedcá prin unu complimentu desmerdatoriu sî ea adormi, pana ce man'a ei remase in a sotului seu. Tota noptea remase contele la patulu ei. Cine ar' poté descrie acea, ce se petrech in ânim'a lui inchisa in noptea ast'a lunga de veghiere?

Morbulu Mariei abiá luá o direptuine mai favoritoria, si acest'a aveá ea intru adevuru de a multiamí nu numai teneretieloru sale, ci mai multu grîjei parintelui si sotului seu. Dilele insanetosirii suntu atâtu de frumoase. Mariei i se parú, câ s'a nascutu de nou. Tote i se pareau ridenti, tote se bucurau de sanatatea recastigata. Bucuri'a servitoriloru, fericirea parintelui ei a o vedé mantuita, se reversá in ânim'a ei ca roua recoritoria. Cugetulu la Octaviu nu impleá exclusive ânim'a ei, si cugetandu câte odata la portarea miraculosa a sotului seu se cufundá in meditatiuni, in cari portretulu contelui domniá totudeaun'a in o pusetiune seriosa misteriosa si poetica. Ea si-revocá cu placere in memoria tote detaiurile devotamentului lui eroicu. Ea cugetá la noptea intunecosa si oribila, carea a fostu urmatu cununiei, ea se vedeá eara la petiorele contelui. Acuma lu-vedeá, cum asculta cuvintele ei, si nu poteá sê nu admire fati'a lui nobila, manier'a lui seriosa si sublina, portarea lui simpla si petrundietoria. Reintorcandu-se la unu trecutu si mai departe, câ-ci contele d' Estourville ocupá neincetatu fantasi'a ei, si-aduse adancu misicata aminte de diu'a, in carea contele o strinsese in bratiile sale, de acea diu'a, in carea calulu ei o rapí la tiermii fluviulu Sevre. Inse ea si-atrase mintea de la iconelle astea spre a cugetá la sortea tenerului, acârui amore o descoperi. Ce faceá Octaviu? Si-a venitu elu ore in fire de lovitur'a, ce trebue sê-i fia causatu epistol'a? Nu i-a amaritu ea viet'i'a? La astufeliu de intrebâri ânim'a copilei sermane sangerá de téma si mustrâri de cugetu.

Contele d' Estourville jocá atâtu de bine rol'a sa, încâtu baronulu betranu si-felicitá copii si i-tieneá de deplinu fericiti. In proportiune, cum Mari'a si-recastigá sanatatea, contele deveni mai retrasu. Elu intrá demaneti'a numai pe vre-o câte-va minute in chili'a consotiei, se igriji de calu si atunci erá tota diu'a nevedintu. Câte-odata absentá o septemana intrega. Nici unulu nu-si faceá vre-o imputatiune, fiecare inse acusá p' ascunsu in-diferitatea celui-a-l-altu.

Contele si-reincepù relatiunile politice, cari le-a fostu ruptu cu nisce lune innainte de cununia. Vende'a erá in miscare. Acolo poteá omulu inca affá o morte eroica. Poporulu se inarmá in tacere, adunâri secrete se tieneau in paduri desierte si in casteluri indepartate. Se vedeau omeni calari, cum alerga in galopti pe la marginile padurilor. Glontiuri fluerau prin aeru si figuri curiose apareau de odata de dupa desisiu. Ele se luptau bravu si moriau cu curagiu.

Castelulu contelui d' Estourville remase d'in tempulu cununiei nelocuitu, si acuma erá centrulu conspirârii legitime contr'a usurpatorului Ludovicu Filipu.

Capii se adunau aci mai de multe ori in septemana sî tieneau conferintie. La astufeliu de adunâri, a câror ânima erá contele, demustrá elu unu entusiasmu esaltatu, care infricosiá mai multu de odata pe cei slabi, eara pe cei tari i-suprinse. Ei l' au fostu cunoscutu totudeaun'a de unu omu onestu, fidelu sî bravu, inse nici odata de omu iute si stravagantu, afara la adunâriile aste. Cei mai nepatiinti trebuira asedeori sê-l' retiena. Ei se mirau multu, cum contele numai acuma caseitoritu cu o consotia amavera, rischese atâtu de iute o fericire, carea inca nu a avutu destulu tempu sê-o guste.

Baronulu de Cherouare nu sciá nimicu despre adunâriile aste si candu intrebá pe contele despre absinti'a lui cea desa si lunga, d' Estourville se dechiará intr' unu modu, care iudestuliá pe betranulu. Inse mai greu erá a insielá pe Mari'a, carea vietiuá intr'o stare de téma continua, carea erá cu atâtu mai trista, cu câtu Mari'a n' aveá pe nime, cui sê o pota impartesi. Mai de multe ori erá in acelu punctu, de a se intorce catra contele d' Estourville, inse manier'a lui cea rece si retrasa o descuragiá.

De unu tempu si facú lege, de a nu se culcá mai nainte, decâtu a audi pe contele reintorcandu-se. De nu se reintorceá, nu se culcá

tota noptea; deca elu nu veniá doue dile, atunci nici ea nu dormiá doue nopti un'a dupa alt'a. Intr'o sera plecá mai melancolicu, decátu cum-i erá datin'a si trei dile trecura, fara sê se fia reintorsu. Mari'a plangeá in singuretatea chilie sale. De unde lacrimile aste? Ea nu a fostu cugetatu la Octaviu. Catra sera in diu'a a trei'a se arurcá, imbracata si infranta de veghiere pe patu. Dormi multu, inse somnulu ei erá neliniscitu si semená a friguri. La miediulu noptii se desteptá deodata, merse la ferestra si o deschise. Ea si-inchipiúá, cá a auditu in somnu puscaturi. In tempulu acestu-a nu erá ce-va raru ca omulu sê fia desteptatu de unu scomotu aparinte; Mari'a totusi ascultá, inse nu observá nimicu. In minutulu acestu-a inse audi galopulu unui calu, si dupa aceea pasi pe coridoru.

Contele spre a ajunge in despartimentulu seu, trebueá sê treca pe langa cel'a alu consotiei sale. Mari'a cugetá in sine, cá pasiulu contelui nu erá atátu de securu, ca altadata. Se grabi spre coridoru si-i se puse in cale.

„De ce esci Dta scolata la or'a acest'a?“ o intrebá elu cu tonulu unei imputári fragede.

Vocea lui erá debila, si, de si erá intunecatu in coridoru, Mari'a totusi observá, cá i-consta mare ostenela, a stá dreptu.

„Ceriule!“ eschiamá ea, „ce-ti s'a intemplatu?“

„Dá-mi voia sê-ti dîcu nopte buna,“ dîse elu cu o voce, ce abia se poteá audi.

Mari'a lu-trase in chili'a ei si lu-desbracá de manteaua. Contele stete naintea ei, inarmatu si stropitu de sange.

„Dta esci ranitu!“ eschiamá ea plina de spaima.

„Nu te turburá,“ dîse contele cu fragedime; „nu e nimicu, mai putinu, decátu nimicu; unu glontiu de muscheta mi-a sfasiatu pelea umerului stangu — ast'a e totu.“

„Lasa-me sê-ti legu ran'a,“ dîse ea cu o voce rugatoria si petrundietoria. „E detorinti'a mea si pote si dreptulu meu, adaugá intr' unu tardiu.“

„Uiti, Maria,“ respunse contele, „cá nu e nici detorinti'a, nici dreptulu Dtale. Afara de aceea, ti-repetu, ran'a mea n'are nici o insemnetate si nime d'in castelu nu va oservá mane nimicu.“

„N'are nici o insemnate, nici o insem-

netate!“ murmurá ea cu o voce innecata. „E acest'a fara nici o insemnetate, cá vietí'a Dtale e periclitata?“

„Dta uiti, cá eu nu sum detoriu nimenui sê respundu de vietí'a mea. In puterea mea stá dora, sê-ti aducu aminte, cá sum liberu, si cá nime n'are nici unu interesu de vietí'a mea?“

„O! Estourville, Estourville!“ eschiamá ea.

„Cu iertarea Dtale sê tacemu despre acest'a,“ dîse elu posomoritu. „Ti-am promis, cá nu voi atinge nici odata cord'a cea sonora a trecutului. Dá-mi voie sê me retragu, si crede, cá fiindu aproape séu departe me ocupu numai si numai cu fericirea Dtale.“

„Dta esci crudu!“

„Crudu, nu cugetá acest'a, acest'a nu o poti cugetá Dta.“

„Da, da, Dta esci crudu. Acuma vedu, cá planuesci o resbunare cumplita.“

„Dta nu scii nimicu, nu vedi nimicu,“ dîse elu cu linisce. „Eu nu planuescu nici o resbunare, precum nu sum nici crudu. Si acuma, Maria, eata o epistola pentru Dta. Eu am intardiatu multu, spre a ti-o predá, cá-ci erai debila si suferitoria si pentru cá me temeam, cá te-ar' poté intarita. Acuma, credu, cá esci destulu de restaurata, spre a-ti poté continuá corespundinti'a. Ie dara epistol'a. Nu credu, cá trebue sê-ti spunu, cá sigilulu a fostu santu si invioiabilu pentru mine.“

„Conte d' Estourville, te rogu, citește-o,“ dîse Mari'a nevoindu sê primesca epistol'a. Inse cõntele o puse pe mesa, si salutandu pe ea cu tacere se retrase.

Mari'a remase unu tempu infranta de cugete triste. Acuma se apropiá de mesa si aruncá o cantatura spre epistola. Ast'a aveá timbrulu Parisului; si erá de la Octaviu.

Mari'a cum vediu epistol'a uitá cu totulu pe contele spre a cugetá numai la Octaviu. Ea nu se potú d'in destulu detiermuri a rupe sigilulu fatalu, ci petrecú noptea in lacrimi si vaietári.

„A! crudule,“ strigá ea, „pentru ce-mi serri? E de lipsa, ca imputári tale sê se in-sotiesca torturelor consciintiei mele, cari mai me nebunescu? N'am suferitu destulu? N'am golitu pocalulu amaru pana in fundu?“

(Inchiarea va urmá.)

F O I S I O R A .

Despre lusu.

o!a ce joca mod'a in timpurile mai noue, e admirabila si uimitoria.

Intru adeveru trebue sê ne uimimu, deca ne uitâmu la schimbarea acest'a

neintrerupta a porturilor. Ti-vine in minte atunci, câ deca ar merge o domna d'in atare cetate mare la sate spre a petrece acolo vre-unu jumetate de anu, la reintornare, vestmentulu intrebuintiatu sub acelu tempu, i-ar paré atâtu de vechiu ca si cum acelu-a ar fi fostu in moda acum treidiecei de ani.

Dicu unii, câ inşedaru ar voi cineva a debacá in contr'a modei, pentru câ mod'a e effuinti'a civilisatiunei, sê luâmu de exemplu pe franci — dicu ei —, cine nu se inchina culturei si bunastareii Franciei, si totusi in Parisu e cuibulu, d'in care mai in tota diu'a ese alta moda.

Eu nu sum chiar inamicu incarmatu ai modei, — dar' totusi asi dorí sê-si aiba marginile cuvenite, ca astufelu sê nu se incuibeze lusulu (luxus.) Deca vomu frundiarí cu luare aminte tota istori'a omenimei, nu vomu aflá neci unu poporu, care prin lusu in moda si-ar fi cascigatu renume si nemorire adeverata, ma chiar din contr'a prin acele si-au sapatu momentulu si s'au apropiatu de perire, prin urmare neci despre francu, anglu séu altu poporu civilisatu d'in Europ'a nu se pote dice, câ mod'a séu dora lusulu l'ar fi inaltiatu la gradulu acestu stralucitu de cultura, ci din contr'a prin simplitatea in traiu si investmentare, prin

lucrare neobosita si prin mesur'a pas-trata in placeri, au devenitu la starea acest'a insuflatore de respeptu. E adeveratu, câ cu civilisatiunea din preuna s'a estinsu si lusulu, inse pentru acea cultur'a cea adeverata si mintea sanetosa totudeaun'a va reprobá primirea lui, pentru cuventulu câ risipesce cascigulu lucratoriului cu atât'a sudore adunatu si corumpe datinile cele bune mostenite de la stramosi.

Atingerea ce o avemu cu strainii lusuriosi, silinti'a de a aretá, câ si noi inaintâmu, vanitatea carea ne inpintina ca sê ne nisuimu a luci si a rivalisá cu lumea, au adusu cu sine de adoptâmu indata totu ce vine d'in strainetate, si inavutimú si noi pe asiá numitii „modisti,” delaturandu portulu celu solidu, simplu inse frumosu si permaninte, intrebuintiatu de toti omenii seriosi, — si nefindu cu privire la poterile nostre materiali, cari fiindu forte marginite, sentiescu amaru despotismulu si tirani'a lusului.

Pentru acea me adresediú catra voi frumoase romane si ve rogu ca pe nescesorori scumpe si adorate, ca in porturile vostre sê-ve feriti de totu ce miroasa a lusu, si sê portati vestminte câtu se pote de simple. Fiti cu privire la neaverea nostra, la care ne-au adusu nedreptátile trecutulu, si nu cercati frumsetie in imbracaminte vane si in lusu. Credeti-me, câ nu e mai frumoasa de câtu roman'a imbracata in vestminte facute de manile sale proprie, cari demustre harnici'a si istetimea ei.

Apoi numai prin acea veti aretá, câ ve iubiti natiunea adeveratu, deca veti

pastrá in porturile vostre originalitatea romana, modesti'a si simplicitatea impreunata cu curatian'a. Numai prin aceea veti demustrá, cá bate in voi o áni-ma de romana, deca nu ve veti abate de la datinele strabune, cari inse se potu supune unor straformári cerute de spirítulu tempului. In urma numai asiá poteti contá la fericirea, cu care ve va doná Hymen, deca nu veti perde d'inaintea ochilor, cumca tenerii nostri, cari voru primí tain'a a sieptea, neci pe un'a cariera nu potu asceptá venituri mari, fâra numai nescie remuneratiuni mici, cari neci de cum nu aru poté co-respunde pretensiunei lusului — pe

langa care inse doue ánime nobile si iubitoare, totusi potu fi fericite.

Aduceti-ve a minte preastimate sorori, cá unu poporu, care au suferitu atât'a ca romanulu, numai prin abnegarea de sine, prin lucrare neobosita si prin tineria mesureri cuvenite in tote, se pote aridicá. — Strabunii nostri asisdere numai prin virtutile aceste au cuceritu lumea, onorandu bravur'a, iubindu mediocritatea de auru, departandu folosirea vaselor de auru si de argintu si tuturor articliloru de lusu s. c. l. — si indata ce s'au abatutu de la acest'a, de locu au pornitu catra decadere.

V. Popu.

Cununa de noutáti.

* * Domnisor'a Constanti'a de Dunca, in urmarea rogarei scriitoriu-lui acestor orduri, i adresá o epistola in care ne roga sê facemu cunoscutu „fratilor Romani, cá nu Domnitoriulu Romanilor, ci Guvernulu romanu séu mai bine a dice, Ministeriulu de Instr. publ. mi-a acordatu premiulu despre care a vorbitu „Concordi'a“, si nu pentru proieptulu de Educatiunea poporala in Romani'a, ci pentru alte opuri literarie.“ Credemu, cá nu vomu vatemá modesti'a Dlui Redaptoru, reproducandu d'in acesta epistola plina de complimente nemeritate pentru intreprinderea nostra, sírele d'in urma, cari contínu o promisiune delicata pentru on. cetitori: „Primescu numai ca o amabilitate d'in parte-ve cererea d'a colucrá la „Aurora.“ Trasurile negrei mele pene, pote nu va face de cátu a intunecá lucindele pagine ale prevestitorei sorelui. Nu dicu inse, cá refusu propunerea-ve: totu ce pote fi placutu fratilor Romani de peste Carpati e in dispusetiunea Domnialor. Peste puçinu veti avé ce doriti!

Pentru astadi adio, prea on. D., adio si tuturor fratilor Romani d'in Ungari'a, Banatu si Transilvani'a, a caror'a su-venire este nestersa in ánim'a mea.... Primulu numeru alu „Amicului Familiei“ vi va sosi peste trei patru dile....“

* * Stral. sa D. Teodoru Serbu, nou numitulu Comite supremu aradanu, a ajunsu in Aradu in 9 l. c. si a descalecatu la unu cortelu privatu, in alta di inainte de mediadi a primitu felicitárele corpului deregatorilor comitatensi si a magistratului orasienescu. — Avemu credintia firma, cá Stralucit'a Domna, carea in tempulu celu scurtu alu petreceri sale in Lugosiu a datu atâte dovedi despre sentiemintele sale nobile, va realisé si in noua-i locuintia ide'a-i sublime: de a infintiá o „reuniune a femeilor romane,“ cum facè si in Lugosiu, prin care si-eluptase stim'a tuturor romanilor atátu d'incoce cátu si d'incolo de Carpati.

* * Adunarea natiunala d'in Romani'a in siedinti'a d'in 7. Martiu n. a pri-

mitu propunerea guvernului, a se da ca recunoscintia natiunala, impamentenirea cea mare ilustrului filo-romanu Veggezi Ruscala, carele in decursu de patru-dieci ani a lucratu forte multu in interesulu romanilor, si totu odata a se primi propunerea ce a facutu mai demultu D. Ruscala de a face in Turinu unu cursu de istori'a si literatur'a romana, acordandu-i-se pentru acest'a si o mica remunerare de 1000 lei pe luna.

* * Cetimu in „Conc.“ ca unu jude cercualu d'in Ardealu a adusu nu demultu o decisiune pe bas'a Aprobatorilor si Compilatelor.

* * Audiram cu bucuria, ca domnele romane de-aiacia au si luatu initiativ'a de tramite Dlui G. Baritiu o suvenir frumosa. Speramu ca vomu capeta asemenea insciintiare si d'in alte locuri.

* * Adunarea natiunala d'in Romani'a in siedinti'a d'in 13 Mart. n. a acordatu Dlui Ioane Eliade, ca respalata pentru lucrările sale literarie in tempu de 35 ani, o pensiu de 200 lei pe luna, care va trece si la fiii sei pana la etatea legiuita.

Literatura.

* * Ni s'a tramisu: „Fabiola seu Biserica Catacumbelor — de Nicolau Wiseman, tradusa de membrii Societatei besericesci-literarie a teol. rom. d'in Vien'a.“ — O recomandamu atentiunei on. publicu. Pretiulu?

(!) Audimu d'in funte siguru, ca cati-va barbati intieliginti d'in Lugosiu au provocatu in ver'a trecuta pe M. O. D. profesoru Gavr'a sa continue tiparirea Croniceii lui Sincal, dupa manuscrisulu ce se afla la Dsa, — eara decumva n'are voie sa faca acest'a, vor intreprinde densii tiparirea ei, dupa ceea ce a esitu in Romania, ca astufelu si publiculu romanu d'in Austri'a sa-si pota procura mai usior acesta carte de mare insemnatate, carea in Romani'a constă 16 fl. Rogamu pe domni respectivi sa ne insciintieze despre starea lucrului!

* * Renumitul romanu alu lui Victoriu Hugo: „Miserabili“ ese tradusu si pe romania prin DD. D. Bolintineanu, A. Zane si M. Costescu, pretiulu in totalu 3. galbini. Volumulu antaiu a si esitu de sub presa.

Corespondintia.

Timisior'a in 10. Fauru.*)

In carnavalulu trecut se tienu si la noi in 29 Ianuariu unu balu romanescu si anume in suburbiulu, desu locuitu de Romani: Fabricu. Acestu balu, de si cam tardiu anuntiatu, a fostu unulu d'intre cele mai stralucite, ce se tienura pe la noi. Sa'la de jocu a fostu infrumsetiata cu colori natiunali si domnisiorele cu putiene exceptiune inbracate in vestminte romane aveau in mana buchete naturali legate cu tricoloru romanu. Petrecerea fu cordiala si jocurile romane au cuprinsu o parte mare a ordinei de jocu.

Balulu deveni si mai stralucitu prin presinti'a Il. Sale D. Georgiu de Mocioni, Il. Sale D. administratoru comitatensu si a altoru onoratori.

Venitulu curatu a acestui balu e 78 fl. v. a., care suma s'a destinatu pentru ajutorirea scolariilor seraci de la scol'a romana de aici.**)

D'in strainetate.

* * (Sosirea principesei Alexandr'a in Londonu.) De multu n'a fostu in Londonu atatu de mare scomotu si inbuldiela ca-si in 7. Martiu. Cu trei zile inainte, nu mai era cu potintia a strabate prin Londonbridge in City. Principes'a ajunsese inca Joi noptea pe la 11 ore la Margate, dar fiindu negura mare nai'a stete si numai peste patru ore ajunsese in portulu Themsei. Aicia naiile, tramise pentru salutarea principesei, formara doue sire si descarcara tunuri. De multu n'a vediutu Themse atatu-a poporu la o-l-alta. Ser'a se arangiara felurite jocuri. Principes'a porni demaneti'a la 6 ore si abia potea inainta de numeroase nai, ce esira spre intimparea ei si o primira cu musica. La Gravesend desberca, aicia o accepta mirele; principele pasi in naia si mires'a esi

*) Ni s'a predatu, candu numerulu 5. era deja tiparitu.
Red.

***) Ni s'a tramisu si list'a acelor'a, cari au binevoitu a daru pentru acestu scopu filantropicu, inse spatiulu nu ne ierta sa o publicamn.
Red.

sub su ori cu mirele, — între-aceste sunau tunurile, ear poporul nenumeratu o salutà cu achiamâri entusiastice. De-acia caletorira ca-tra Londonu pe calea de feru; e casele si stratele de langa drumu erau indiestrate cu flori, nu lipseau nici arcuiri triumfale. Peste 40 de minute sosira in Londonu. La curtea de plecatu Lordmayorul salută pe principes'a in numele municipalistilor d'in City si numai dupa aceea porni conductulu. D'inainte mergeau vestitorii, corporarii calareti, apoi urmara stegarii, vre-o 80 de cocie ale feluritelor corporatiuni, Lordmayorul cu municipalistii, — dupa acestia mirele si mires'a, multi ospeti si soldati. Astfelu trecura peste Londonbridge, punctea erà infrumsetiata cu multa pompa. Conductulu urmaritu de poporu nenumerabilu ajunsu la Mansionhouse, unde soci'a Lordmayorului salută pe principes'a in fruntea a loru 100 de femei imbracate forte stralucitu, si i predede flori. La beseric'a St. Paulu erà locu facutu pentru 10,000 de speptatori. Stratele si ferestele erau pline de omeni, flori si flamura. Proprietarii caselor, între ei si Palmerston — improvisau locuri de privitu. Principe's'a caletori apoi cu ai sei la Windsor.

* * (Cununi'a principelui de Wales.) Fole d'in Angli'a descriu acesta serbatore cu de amenuntulu, noi estragemu d'in ele numai urmatorele. Conformu dorintiei reginei, cununi'a s'a intemplat in Windsor, in capel'a St. Giorgiu. Capel'a e mica, dar de ajunsu de mare pentru a cuprinde in sine cele 500 persone chiamate la cununia. Ospetii adunati representau familiile mai avute si pe diregatorii cei mai de frunte d'in Angli'a. Solenitatea decurse, precum erà detiermuritu in programa, numai o mica gresielu se'ntemplà, adeca cociele n'au fostu pe tempulu otaritu la curtea de plecare si astfelu ospetii fura siliti a se multiamì cu orice carutia ce erà chiar acolo; asià Palmerston, indiestratu cu ornamentele statului si cu sigilulu Angliei vechie, fu silitu a se sui in o carutia simpla. Pentru cei chiamati erau locuri destinate in capela. Jurnalistii ocupau unu coltiu de unde poteau vedè tote. Apropede altariu stete pictorulu Frith pe unu pedestalu cu penelulu in mana ca sè pota eternisà acesta scena. Pena omenesca — dicu jurnalele engezesci — nu pote descrie splendorea inbracamintelor ospetilor. In unu scaunu in apropiarea altariului ingenunhià o femee in doiu,

— erà regin'a, carea si la cununi'a fiului seu se infatisià in doiu lu ce-lu porta pentru perde-reu soçiiului seu. Incependu-se solenitatea corulu cantà unu imnu compusu de repausatulu rege, regin'a la audiulu acestui-a incepù a lacremà. Dupa cununia, conductulu se'n-tornà in palatulu de Windsor, unde arau aster-nute doue mese mari pentru dejunu in midilocu-lu lor unu colacu giganticu. La patru ore du-pa mediadi se fini petrecrea, parechi'a tènera plecà la Osborne. Ser'a la 7 ore fura iluminate tote cetàtile Angliei.

(!) Unu predicatoru din Parisu vorbi in decursulu postulu astui-a despre portarea femeiloru in beserica. „Ele vinu,“ dise elu, „chitite ca nisce dine „respandindu la mirose si resfatiare ca si Zuavii. Nu se ingrijescu de alt'a, decàtu a trage atentiunea publica asupra-le. Trecu pr'între publicu inburdandu cu crino-linele loru cele mari scaune si totu ce li sta innainte. N'au cuvinte de escusare pentru multimea ce o infesteza, ci mergu numai na-inte, falose ca paunii, cu capulu in susu si ri-diendu. Dupa ce au trecut prin trei pârti ale besericii ocupa scaunele, cari suntu detiermu-rite pentru altii si respundu la protestàrile tuturora cu unu surisu superbu, inse totudea-una seninu. Acuma siedu, si-chitescu toilet'a, ca si candu ar' fi acasa in salone, ingenun-chia si multiamescu lui Ddiu, câ potu ascultà asià comotu dintr' un'a din cele mai d'antâiu logie a besericii cuventulu lui.“ Predicatorulu mai continuà si negresitu a cugetatu, câ vor-birea sa va avè efeptulu asteptatu, inse s'a insielatu, câ-ci sesulu frumosu se semtì vate-matu si a dou'a ora candu predicatorulu no-stru se sui pe amvonu vediù, câ ascultatorii lui suntu numai barbati.

* * (Jurnalistic'a spaniola.) In Spani'a esu in anulu acestu-a 304 jurnale, d'in aceste in Madridu sunt 59 d'între cari 21 jurnale po-litice au 500,600 cetitori; ear 38 nepo-litice 228,000. — Si jurnalele nostre au ceti-tori multi, inse prenumeranti nu prea.

Telegrafulu redaptiunei.

* * Stim. prenumerante din Craiova. Amu speditu esemplariile, precum a-Ti doritu, la Orsiova; inse de-acolo ni-le au retransmisu, deci aveti bunetate a face dispusetiune la posta ca sè le poteti capetá. — Dlui I. P. in V. Ce se facemu, cu cârtile? pote doriti sè le vindemu inse nu scimu câtu e pretiulu. — Fratelu I. P. A trecut inceptulu lui Martiu.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu: IOANICHIU MICULESCU.

✎ Mai avemu inca esemlarie complete d'ip inceputu. ✎

Cu tipariulu lui: EMERICU BARTALITS.